

Принцип максимальної сумлінності в страховому законодавстві Індонезії як законна підстава для завдання шкоди застрахованій стороні

Принцип максимальної сумлінності визнано одним із основних принципів страхування, і його практика в інших країнах справедливо застосовувалася до обох сторін. Є підозра, що цей принцип страхування в регулюванні та його реалізація в Індонезії обтяжує лише одну сторону. Тому це дослідження направлене на доведення твердження про те, що принцип максимальної сумлінності сприяє лише страховику, і його застосування у вирішенні спорів спрямоване на завдання шкоди застрахованій стороні. Використовується підхід тематичного дослідження, об'єктами якого цілеспрямовано обрано п'ять страхових судових справ у формі судових рішень. Було проведено якісний аналіз (контент-аналіз) для отримання даних: кодифікація даних, представлення даних, а також висновки/перевірка. Принцип максимальної сумлінності регулюється такими документами страхового законодавства Індонезії: Кодексом комерційного права Індонезії, Законом №7/1992 та Законом №40/2014. Результати показали, що принцип максимальної сумлінності в кількох індонезійських нормативних актах щодо страхування більш прихильний до страхових компаній. Страхова компанія завжди використовує статтю 251 Кодексу комерційного права Індонезії або принцип найвищої сумлінності як захист від шахрайства та відмовляється виконувати свої юридичні зобов'язання з метою завдати шкоди страхувальнику.

Ключові слова: застрахований, страхова компанія, страховик, захист, шахрайство, принцип страхування, регулювання страхування, контент-аналіз

Класифікація JEL: G22, G52, K12

Стаття знаходиться у відкритому доступі і може розповсюджуватися на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 International license, що дозволяє необмежене повторне використання, розповсюдження та відтворення на будь-якому носії за умови наявності відповідного посилання на оригінальну версію статті.